

Attentat – 32 år senare

30 oktober, 2010 kl 10:07 Av Kai Martin

Kategori: Övrigt

Strax efter klockan elva drar ridån framför Musikens hus isär. I dimman och ur bakgrundsljuset framträder en artist med hatt och en elektrisk gitarr, framför mikrofonstativet ett notställ med en sladdrig lapp. Attentats "I denna stad" börjar hacka från scen, men det kommer ingen sång. Artisten på scen går ut i kulissen, får hjälp av konferenciern, får notstället rätt placerat och det varde ljus.

Nej, det är inte en senildement Mats Jönsson, Attentats frontman. Det är Dan Viktor, den sprakande elektriske trubaduren, som gör introt till Attentats första spelning i Göteborg på sju år, 32 år efter att bandet bildades och spelade på Sprängskullsfestivalen i november.

Det är lite som när den danske artisten Lars Hug gjorde entré på Roskildefestivalen 1988 i tät rök och starkt scenljus. Vi jublade alla åt introlåten, men insåg efter ett tag att det inte var den rätte på scen; ett Laberotruck så då var fantastiskt; här blev lite halt.

Återföreningsspelningen i somras på Peace & Love blev alltså en spelning också på hemmaplan.

Folk har kommit långväga och nära för att vara där, det är utsålt, det är frågesport, utställning av punkens historik och P-Nissarna från Faluns punkscen 1978 är där, precis som Högsbogruppen En Svensk Tiger, sprillans här och nu.

Men det är Attentat som är grejen.

Sprängkraft.

Bandet är laddat när det väl är på scen. Det har repat, nött, stött och blött repertoaren. Blandar och ger. Jönsson försöker piska upp stämningen, men genvaret är lite segt inledningsvis. Det låter ändå fantastiskt och det är uppenbart att Crippa på bas och Pete the Bete på rytmpaketet bas och trummor sitter på något unikt. Crippa är ju aktiv, Pete...? Jag vet inte. Men då han spelar låter det grymt, precis och svängigt fett. Rydman på sin Steve Jones-licks är heller inte att leka med.

Jönsson är estradören och scenmästaren. Ingen sångare av rang, men ha vet ur en scenslipsten ska dras och försöker få egg på konserten.

På slutet har stämningen piskats upp. Låtarna far som gatstenar genom luften: Operahuset, Hej gamle man, Manskomplex, En meningslös dag och ja, deras version av I denna stad.

Somt känns texttmässigt daterat, men powerballaden Maktlös är otäckt aktuell, så här 30 år senare.